

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/5/2025
Identifikačné číslo spisu: 7516212805
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7516212805.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dedičskej veci po poručiteľovi L. V., narodenému XX. M. XXXX, zomrelému XX. Q. XXXX, naposledy bývajúcemu Z. - C., I. XXX, s účastníkmi konania - dedičmi 1/ Ing. U. V., Z. - C., I. XXX/XXX, 2/ M. B., Y., B. XXX/XX, 3/ Q. M., Z. - C., I. XXX/XXX, 4/ A. O., K. XX, 5/ L. V., Z. - C., Q. XXX/XX, 6/ P. T. V., Z. - C., I. XXX/XXX, o dodatočné prejednanie dedičstva, v súčasnosti vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-12D/476/2016, o dovolaní dediča Ing. U. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 04. augusta 2022 sp. zn. 2CoD/9/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 08. októbra 2021, č. k. 12D/476/2016- 295, vo výroku I. určil všeobecnú hodnotu majetku: 8.991,37 eura, ktorá pozostáva z nehnuteľností bližšie špecifikovaných vo výrokovej časti tohto rozhodnutia; výšku dlhov: 0,00 eura; čistú hodnotu dedičstva: 56.094,28 eura. Zároveň výrokom II. vyporiadal dedičstvo medzi dedičmi, pozostávajúce z označených nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, kat. úz. Z., Obec: Z., Okres: C.-okolie, ako aj nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, kat. úz. K., Obec: C.-K., Okres: C. IV, spôsobom bližšie špecifikovaných vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Ďalej výrokom III. určil odmenu súdному komisárovi, JUDr. A. Z., vo výške 123,00 eura, náhradu hotových výdavkov vo výške 79,60 eura, spolu vo výške 243,12 eura s DPH, ktorú uložil zaplatiť jednotlivým dedičom v určenej výške, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia v hotovosti do pokladne notára JUDr. A. Z. alebo bezhotovostným prevodom na jeho účet IBAN A variabilný symbol: XXXXXXXX. Výrokom IV. rozhodol, že žiadny z dedičov nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že po právnom posúdení veci v zmysle § 483, § 484 zákona

č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (Ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 197, § 200 ods. 1, 2, § 203 ods. 1 písm. e/ zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 21 ods. 1, 2, § 23 ods. 1, 2, § 24 ods. 1, 3 písm. a) až d) zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“), § 4 ods. 1, 2, § 8 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 181/1995 Z. z.“), § 9 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam [(katastrálny zákon) ďalej aj ako „zákon č. 162/1995 Z. z.“], § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. č. 220/2004 Z. z.“), čl. 20 ods. 1 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vychádzajúc i z listov vlastníctva Okresného úradu Košice - okolie, Katastrálneho odboru a Okresného úradu Košice, Katastrálneho odboru, rozhodnutí Okresného súdu Košice - okolie, sp. zn. 14C/205/2006 a 14C/82/2009 a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 2Cdo/99/2017, 4Cdo/855/2015, vykonal vyporiadanie medzi dedičmi tak, ako vyplýva z výrokovej časti predmetného rozhodnutia, pričom do aktív dedičstva pojal nehnuteľnosti zapísané v kat. úz. Z. na LV č. XXXX a kat. úz. C.-K., zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, u ktorých vlastníctvo vyplýva práve z výsledkov spomínaných konaní vedených pred Okresným súdom Košice - okolie.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal, že u nehnuteľností, na ktoré sa vzťahovali ustanovenia zákona č. 180/1992 Z. z., a to nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. K., parcely registra „E“ parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X - orné pôdy a trvalé trávne porasty a nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. K., parcely registra „E“ parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX/X - lesný pozemok a orné pôdy, ktoré v zmysle ust. § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z. z. tvoria poľnohospodársku pôdu nachádzajúcu sa mimo zastavaného územia obce, nemohol potvrdiť k týmto parcelám vlastnícke právo dedičom podľa výšky ich dedičských podielov, preto v zmysle ust. § 203 ods. 1 písm. e) CMP a § 23 ods. 1, 2 zák. č. 180/1995 Z. z. vyporiadal spoluvlastnícke podiely poručiteľa tak, aby ich nadobudli dedičia vykonávajúci poľnohospodársku činnosť a to Ing. U. V., ako spoločník obchodnej spoločnosti Q., s.r.o., IČO: XXXXXXXX, I., Z. (spoločnosť má v predmete činnosti o. i. aj poľnohospodárstvo) a P. T. V. - A., IČO: XXXXXXXX, C. XX, Z., ako samostatne hospodáriaci roľník. Prvoinštančný súd v tomto prípade bral do úvahy, aby každý z nich dostal zo spoluvlastníckeho podielu poručiteľa približne rovnakú výmeru, zároveň boli dodržané ustanovenia zákona o zákaze drobenia a mohli pokračovať v ďalšom rozvoji svojho podnikania. Zároveň obidvom dedičom uložil povinnosť vyporiadať sa s ostatnými dedičmi poskytnutím finančnej náhrady podľa výšky dedičských podielov pre prípad, že v budúcnosti dôjde k scudzeniu pôdy. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z gramatického znenia ust. § 23 ods. 2 zák. č. 180/1995 Z.z. U ostatných nehnuteľností, na ktoré sa nevzťahovali ustanovenia predmetného zákona, potvrdil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu poručiteľa dedičom podľa dedičských podielov.

1.3. Ďalej uviedol, že podľa ust. § 50 ods. 1 CMP a § 13 vyhl. č. 31/1993 Z. z. v znení neskorších zmien rozhodol o povinnosti nadobúdateľov dedičstva zaplatiť notárovi ako súdnemu komisárovi odmenu a jeho hotové výdavky v sume 243,12 eura s DPH. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 52 a § 57 CMP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie dedičov uznesením zo 04. augusta 2022, č. k. 2CoD/9/2021-345, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, odkazujúc na dôvody uznesenia, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) stotožňuje, dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne. Mal za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vysvetlil, ako pri vyporiadaní dedičstva aplikoval ním uvedené zákonné ustanovenia a ako zohľadnil ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z. ohľadom zákazu drobenia pozemkov.

2.2. Odvolací súd však zdôraznil, že súdu prvej inštancie je potrebné vytknúť, že u nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, kat. úz. Z. parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX - trvalé trávne porasty aplikoval zákon č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, ktorý bol zrušený zákonom č. 97/2013 Z. z. a stratil účinnosť dňa 01. mája 2013. Napriek tomu, ani toto nesprávne právne posúdenie

nič nemení na správnosti záveru, že ide o spoločnú nehnuteľnosť v zmysle zákona č. 97/2013 Z. z., ako vyplýva z príslušnej evidencie nehnuteľností. Pričom aj v prípade týchto parciel prvoinštančný súd správne zohľadnil zákonom stanovené pravidlo zákazu drobenia pozemkov tak, aby ich výmera nebola menšia ako 2000 m².

2.3. Vo vzťahu k otázke splnenia predpokladov na najlepšie obhospodarovanie poľnohospodárskych pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995 Z. z., odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne zohľadnil, že nielen dedič Ing. U. V. spĺňa predpoklady na obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy, ale aj dedička P. T., ktorá má štatút samostatne hospodáriaceho roľníka, z ktorej skutočnosti vyplýva, že tiež spĺňa predpoklady na obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy. Preto súd prvej inštancie v rámci zásady spravodlivosti vyporiadal dedičstvo medzi týchto dedičov tak, aby nadobudli poľnohospodársku pôdu približne v rovnakom rozsahu. Námietky dediča Ing. U. V., ktorý obvinil dedičku P. T. z účelového konania zostali len v hypotetickej rovine, keďže ich nepreukázal žiadnymi relevantnými skutočnosťami.

2.4. Napokon odvolací súd nesúhlasil s odvolacou námietskou dedičov ohľadom nezohľadnenia ich požiadavky na pridelenie poľnohospodárskej pôdy P. T., keďže vyporiadanie vykonáva súd v zmysle zásad stanovených zákonom. Súd prvej inštancie takto postupoval a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Rovnako za neopodstatnené považoval i odvolacie námietky dediča Ing. U. V., ktorý tvrdil, že dedičské konanie po poručiteľovi nebolo právoplatne ukončené, a to so zreteľom na skutočnosť, že napadnutým rozhodnutím bol prejednaný novoobjavený majetok poručiteľa po právoplatnom skončení konania o dedičstve vedeného na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. D 676/99, ktoré bolo ukončené právoplatnosťou osvedčenia o dedičstve dňa 02. júna 2000, obsahujúceho všetky zákonom predpísané náležitosti a vydaného na to oprávneným orgánom.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dedič Ing. U. V. (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ namietal v súvislosti s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keď súdy nižšej inštancie sa nevyporiadali s podstatnými tvrdeniami predstretými dovolateľom v konaní pred súdom prvej inštancie a v samotnom odvolaní, ako aj s nesprávnym postupom súdu prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania spočívajúcom nevykonaní a nevyhodnotení všetkých potrebných dôkazov, ktoré majú za následok nesprávne skutkové zistenia vrátane z neho vyplývajúcich chybných záverov. Mal za to, že rozhodnutia nižších súdov sú svojvoľné, neodôvodnené, neúplné a arbitrárne. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na argumentáciu ohľadom najlepších predpokladov na riadne obhospodarovanie pôdy z dedičstva, obsiahnutú v bode 27. napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú považoval za argumentačne prázdnu, keď odvolací súd sa zaoberal iba formálnym a účelovým zápisom dediča do evidencie samostatne hospodáriacich roľníkov bez riadneho skúmania vlastností iného dediča. Podľa dovolateľa i argumentáciu zameranú na neprípustnosť drobenia pozemkov vo vlastníctve členov neexistujúceho alebo zaniknutého pozemkového spoločenstva či aplikovanie zrušeného právneho predpisu k posúdeniu veci v časti týkajúcej sa tzv. spoločnej nehnuteľnosti, prezentovanú v bode 26. napadnutého rozhodnutia, je potrebné považovať za nepochopiteľnú až paradoxnú, keď odvolací súd tvrdeniam dovolateľa nevenoval dostatočnú pozornosť. Okrem toho súd pri aplikácii iného právneho predpisu namiesto zrušeného, nepostupoval vo vzťahu k dovolateľovi podľa § 382 CSP. Rovnako odvolací súd nevenoval dostatočnú pozornosť ďalším otázkam, ktoré boli opakovane dovolateľom namietané, a ktoré súvisia s neexistenciou právneho základu pre rozhodovanie o povinnosti nadobúdateľa pozemku vyporiadať sa s ostatnými dedičmi spôsobom uvedeným vo výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, či s absenciou označenia nadobúdacieho titulu poručiteľa a jeho evidencie ako vlastníka.

4. Ostatní dedičia sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu dediča Ing. U. V. nestotožnili s jeho dovolacou argumentáciou a navrhli podané dovolanie zamietnuť, a priznať dedičom náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo

napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Na konanie o dedičstve sa s účinnosťou od 01. júla 2016 vzťahuje Civilný mimosporový poriadok (§ 158 a nasl. CMP).

7. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie dediča Ing. U. V. je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP). Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

10. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Dovolateľ tvrdí, že rozhodnutiami súdov nižších inštancií došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), keďže dovolací súd sa riadne nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou, napadnuté rozhodnutie je podľa neho nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, súdy nižších inštancií nevykonali a nevyhodnotili všetky potrebné dôkazy a namieta porušenie § 382 CSP pri aplikácii iného právneho predpisu.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v

danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1Cdo/18/2018, 2Cdo/39/2018, 3Cdo/173/2017, 7Cdo/150/2017, 8Cdo/49/2017). Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) považuje tieto závery najvyššieho súdu za ústavne udržateľné (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

16. Dovolateľ namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, pričom tvrdí, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími argumentami a rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne.

16.1. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1, 2 v spojení s § 234 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení výslovne vyjadril k podstatným odvolacím námietkam dovolateľa a poskytol logické, preskúmateľné a právne opodstatnené vysvetlenie svojich záverov. Odvolací súd sa v bode 22. odôvodnenia výslovne zaoberal námietkou týkajúcou sa právneho režimu nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX. v katastrálnom území Z.. Identifikoval pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v aplikácii zrušeného zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenskách, zároveň však jasne vysvetlil, že toto nesprávne právne posúdenie nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, keďže ide o spoločnú nehnuteľnosť v zmysle zákona č. 97/2013 Z. z., ako to vyplýva z evidencie nehnuteľností. Odvolací súd zároveň uviedol, že aj pri týchto parcelách bol rešpektovaný zákonom ustanovený zákaz drobenia pozemkov, čím reagoval na podstatnú časť odvolacej argumentácie dovolateľa. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa s touto námietkou vecne vysporiadal a jeho úvahy sú z odôvodnenia zrozumiteľné a preskúmateľné. Vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou najlepších predpokladov na obhospodarovanie poľnohospodárskych pozemkov, odvolací súd v bode 23. odôvodnenia výslovne uviedol, že tieto predpoklady nespĺňa výlučne dedič Ing. U. V., ale aj dedička P. T., ktorá má štatút samostatne hospodáriaceho roľníka. Z tejto skutočnosti odvolací súd vyvodil záver, že obaja dedičia spĺňajú zákonné predpoklady na obhospodarovanie pôdy, a preto považoval postup súdu prvej inštancie, ktorý v rámci zásady spravodlivosti rozdelil poľnohospodársku pôdu medzi nich približne v rovnakom rozsahu, za správny. Odvolací súd sa zároveň výslovne vyjadril aj k tvrdeniam dovolateľa o údajne účelovom konaní dedičky, ktoré označil za hypotetické a nepreukázané.

Odôvodnenie v tejto časti preto nemožno považovať za formálne alebo arbitrárne. Dovolateľ namietal aj to, že odvolací súd nevenoval náležitú pozornosť jeho požiadavke na pridelenie poľnohospodárskej pôdy konkrétnemu dedičovi. Odvolací súd sa s touto námietkou vysporiadal v bode 24. odôvodnenia, keď poukázal na to, že vyporiadanie dedičstva vykonáva súd podľa zásad stanovených zákonom, a nie podľa subjektívnych požiadaviek dedičov. Zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s týmito zásadami a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Aj v tejto časti je zrejmé, že odvolací súd reagoval na konkrétnu odvolaciu námietku a vysvetlil dôvody, pre ktoré ju považoval za neopodstatnenú. Pokiaľ dovolateľ namietal, že dedičské konanie po poručiteľovi nebolo právoplatne skončené, odvolací súd sa s touto námietkou vysporiadal v bode 21. odôvodnenia. Považoval za neopodstatnenú námietku, pretože napadnutým rozhodnutím bol prejednaný novoobjavený majetok poručiteľa po právoplatnom skončení dedičského konania vedeného na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. D 676/99, ktoré bolo ukončené právoplatnosťou osvedčenia o dedičstve dňa 02. júna 2000. Týmto spôsobom odvolací súd poskytol jasnú a preskúmateľnú odpoveď aj na túto odvolaciu námietku.

16.2. V súvislosti s arbitrárnosťou súdneho rozhodnutia najvyšší súd konštatuje, že o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

16.3. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu obsahuje dostatočné dôvody, reaguje na podstatné odvolacie námietky dovolateľa a umožňuje preskúmanie jeho vecnej správnosti. Skutočnosť, že dovolateľ sa s právnymi závermi odvolacieho súdu nestotožňuje, sama osebe nezakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia ani procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá rozumnú a logickú oporu v riadnom dokazovaní. Tvrdí, že súdy porušili jeho právo podieľať sa na dokazovaní a navrhovať dôkazy, pričom zamietnutie týchto návrhov resp. neprihliadnutie na ne, súdy náležite nevysvetlili vo svojich rozhodnutiach. V tejto súvislosti poukázal, že súdy nižších inštancií nevykonali a nevyhodnotili všetky potrebné dôkazy. Ako príklad uvádza odsek 21. odôvodnenia odvolacieho súdu. Súdom zároveň vytýkal súdom opomenutie postupovať podľa čl. 6 a § 35 a § 36 CSP (správne malo byť CMP- pozn. odvolacieho súdu).

17.1. Dovolateľ svoju námietku uplatňuje len vo všeobecnej rovine, keď tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá rozumnú a logickú oporu vo vykonanom dokazovaní, avšak bez toho, aby konkretizoval, ktoré dôkazy mali byť opomenuté alebo nesprávne vyhodnotené a v čom konkrétne má spočívať tvrdené procesné pochybenie súdov. Z bodu 21. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd uviedol, že napadnutým uznesením bol prejednaný novoobjavený majetok po poručiteľovi po právoplatnom skončení dedičského konania vedeného na Okresnom súde Košice-okolie pod sp. zn. D 679/99, právoplatného dňa 02. júna 2000, pričom odvolacie námietky dediča, ktorý tvrdil opak, vyhodnotil ako neo3podstatnené. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že osvedčenie o dedičstve nie je nulité, bolo vydané oprávneným orgánom a obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Za tejto situácie nemožno dospieť k záveru, že by rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo založené na riadne zistenom skutočnom stave veci.

17.2. Dovolací súd poznamenáva, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu, resp. skutočného stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj aj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov

a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

18. Dovolateľ namieta, že súd pri aplikácii iného právneho predpisu namiesto zrušeného zákona nepostupoval vo vzťahu k nemu v súlade s § 382 CSP, pričom touto námietkou poukazuje na údajné porušenie práva konať pred súdom a možnosť riadne sa vyjadriť k právnej kvalifikácii veci.

18.1. Odvolací súd v odôvodnení jasne uviedol, že pochybenie súdu prvej inštancie spočívalo v aplikácii zrušeného zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločstvách, ktorý stratil účinnosť dňa 01. mája 2013, pričom zároveň vysvetlil, že toto pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Podľa dovolacieho súdu je pritom podstatné, že zrušený zákon č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločstvách a nový zákon č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločstvách upravujú tú istú právnu problematiku, konkrétne vznik, právne postavenie, hospodárenie a zánik pozemkových spoločstiev a nakladanie so spoločnou nehnuteľnosťou, pričom nový zákon len nahradil starú úpravu a doplnil ju aktuálnymi procesnými a hmotnoprávnymi pravidlami, pričom podstata pravidiel zákazu drobenia zostala rovnaká. Dovolateľ nemohol byť preto procesne prekvapený ani poškodený neočakávaným výkladom právnej normy. V tejto súvislosti je zrejmé, že nedošlo k porušeniu § 382 CSP, dovolateľ nebol prekvapený právnym posúdením ani postupom súdu a jeho procesné práva neboli nijako obmedzené. Uplatnená námietka je preto neopodstatnená.

19. So zreteľom na uvedené tak dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dospieť k záveru, že dovolanie dovolateľa nie je prípustné, preto ho podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaných na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.